

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

SUPERKRÁVY V OHROŽENÍ

NORSKÝ
BESTSELLER

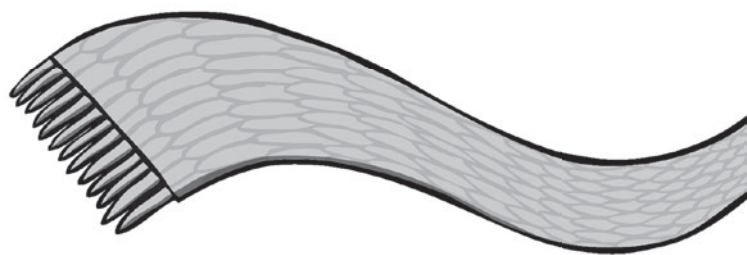
Host

SUPERKRÁVY V OHROŽENÍ

A. Audhild Solbergová

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

SUPERKRÁVY V OHROŽENÍ

BRNO 2018

Copyright © 2016, H. Aschehoug & Co.
(W. Nygaard) AS

Illustration © Jáchym Nádvořík

Translation © Aneta Grossová, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

This translation has been published with the financial
support of NORLA.

Překlad této knihy vychází s laskavou finanční
podporou nadace NORLA.

ISBN 978-80-7577-367-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-368-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-369-2 (Formát MobiPocket)

„Dejte dětem lásku, víc lásky a ještě víc lásky
a zdravý rozum přijde sám od sebe.“

ASTRID LINDGRENOVÁ

≡ DOPROVOD ≡

„Jste připravení na školu v přírodě?“

Felix se rukama zahákl o popruhy pouzdra na kytaru, kterou nesl na zádech.

„Pojedete taky, že jo?“

„Jasně že jo!“ odpověděl Nils. Podíval se na mě. „Že? Nerozmyslela sis to, že ne?“

Úplně jsem slyšela, jak se zubí od ucha k uchu.

„Ne,“ řekla jsem. „Pojedeme taky.“

Právě jsme šli ze zkoušky naší kapely Dark/Light a pod nohama nám křupal sníh. Zahrady byly plné sněhuláků s nosem z mrkve a s pusou z kamínků. Sněžilo celý týden. Mamka poznamenala, že je to úplně jako za starých časů. Když byly s tetou Monou malé, závěje podél silnic bývaly v únoru tak vysoké, že přes ně vůbec nebylo vidět.

„Už jste zjistili, kam pojedeme?“ zeptal se Felix. „Z Odda jsme dostali jen to, že to bude někde na horách.“

„Synne nám řekla to samý,“ ozval se Nils. „Zbytek se dozvíme zítra ve škole.“

„Zajímalo by mě, proč to museli měnit,“ poznamenal Felix. „Co jako bylo špatnýho na Solvice?“

Zvedla jsem oči.

„Přesně!“ vyhrkla jsem. „A je typický, že to musí změnit zrovna ten rok, kdy jsme tam měli jet my!“

Na Solviku jsem se připravovala už od Vánoc. Školní chodby jsou lemované fotkami ze Solviky, na kterých žáci loví kraby, koupou se v moři a tak. Nejstarší z fotek jsou přes dvacet let staré. Naučila jsem se nazpaměť každický detail, vím, kudy vedou pěšiny a kde se dají čekat strmé schody. Dokonce jsem si koupila nové plavky.

A pak se zničehonic dozvíme, že pojedeme někam jinam! A dokonce o tři měsíce dřív! Když na nás Synne vypustila tuhle bombu, ani se nezdálo, že by jí to bylo líto. Prostě se jen zubila, celá natěšená. Pro ni to nic není! Ona na školní výlet nejede poprvé!

Pravou nohou jsem kopla do závěje podél cesty.

„Mimochodem,“ řekl Felix, „slyšeli jste, že se Theini rodiče rozvádějí? Její tatka s nima prej už několik měsíců nežije.“

S Nilsem jsme se na sebe podívali.

„Myslíš, že to je důvod, proč nás Thea už tak dlouho nechává na pokoji?“ zeptala jsem se. „Protože má dost jinejch starostí?“

„Tím by se ledacos vysvětlovalo,“ odpověděl.

Nedá se říct, že by se Thea od té doby, co se superkrávy rozkmotřily, na hodinách nějak míň projevovala. Ale je pravda, že dodržela slib, který mi dala na halloweenské party u tety Mony. Přestala na mě mít hnusné komentáře. A na Nilse a ostatní lidi z naší party taky. Teď to od ní schytávaly dvě páťačky, kterým šéfovala o přestávkách.

„A proč se vlastně rozvádějí?“ zeptala jsem se.

„To mamka nevěděla,“ odpověděl Felix. „Ale povídá se, že si Thein tatka našel novou ženskou, a když se o tom dozvěděla Theina mamka, tak ho vyhodila.“

„*Shit*, skoro je mi jí až líto,“ řekl Nils.

„Theiny mámy?!“ zalapala jsem po dechu.

„Ne, jseš normální?“ vyhrkl. „They. Není to nic příjemnýho, když se tvůj táta prostě sbalí a odejde. A když tvoje mamka zůstane sama a najednou si po nocích začne zpívat náboženský písně. Takže probudí všechny sousedy a ty pak ráno musíš snášet jejich našťvaný pohledy. Všech s výjimkou Brittanina táty, protože ten stejně nikdy není doma. A Brittany tak jako tak nemůže spát, protože se bojí být v noci sama. A navíc dost často přespává u nás, takže ví, jak na tom mamka je, a...“

Zarazil se.

Nemusela jsem se na něj ani podívat, abych věděla, že se mu chvějí nosní dírky.

Jak už víte, Nilsova mamka je trochu jiná než ostatní mamky. Umí šít úžasné polštářky a halloweenské kostýmy, a když má to, čemu Nils říká *dobré období*, tak vaří večeře, aniž je připálí, a Nilse i mě se ptá, jak jsme se ten den měli.

Ale třeba jídlo vždycky nakupuje Nils. Tvrdí, že jeho mamka nemůže vycházet ven, protože je na podpoře. Ale nejsem si jistá, jestli je to pravda. Člověk přece může jít ven nakoupit, i když pobírá dávky. A navíc přece loni přišla na Souboj talentů, a pak šla dokonce i k nám domů.

„To je jedno!“ prohlásil nakonec Nils. „Dneska nám to šlo!“

„To jo!“ rychle jsem přitakala. „Řekla bych, že Magnusova nejnovější písnička nám už docela sedne! A přišlo mi, že on to vidí podobně!“

Všimla jsem si, že se na mě Felix podíval trochu zvláště. Nestává se přece jen moc často, že bych toho řekla *tolik* a ještě k tomu *tak* nahlas.

Ale věděla jsem, že se Nils šíleně bojí toho, že se Felix zeptá, proč si jeho mamka zničehonic začala po nocích zpívat náboženské písně. Je v pořádku, když se ho na to ptá moje mamka nebo teta Mona. A o svojí mamce mluví i se mnou a s Brittany. Ale *that's it*. To, že z něj najednou vypadlo tolik informací, může znamenat jediné: Nilsova mamka přešla z dobrého období, ve kterém byla od Vánoc, do jedné ze svých špatných fází.

Nils se zastavil a posunul si batoh s klávesami o kousek výš. Po vzoru Felixe a Johanne začal svůj nástroj nosit na zádech jako želví krunýř. Jsem vděčná za to, že takové věci nemusím řešit ani tahat celou bicí soupravu do auta a pak ji z něj zase vyskládat jako Magnus. Já s sebou musím nosit jen láhev vody.

„Fajn, já se tady odpojím,“ řekl Nils. „Tak čau zítra ve škole!“

„Cože?“ nechápala jsem. „Ale... vždyť... co...“

Nils ze zkoušek kapely *nikdy* nechodí rovnou domů! Vždycky jde nejdřív se mnou k nám, abych nemusela jít zbytek cesty sama s Felixem!

I když jsme s Felixem sousedi už odnepaměti, nikdy jsme spolu domů nechodili. On byl vždycky v nejvyšší lize, a jak víte, já v ní nebyla nikdy. Co na tom, že se můj život za posledních pár měsíců totálně změnil a že spolu hrajeme v kapele? Staré zvyky se mění těžko. Stanou se vlastně součástí vás samých, usadí se vám v těle.

Vůbec jsme nezamýšleli chodit po zkouškách s naší kapelou Dark/Light domů společně. Jenže Johanne po první zkoušce u nich doma vyběhla ven na schody a zakřičela: *Hej, to na vás Felix nepočkal nebo co?* A než jsme na to stihli něco říct, vyřítla se na ulici a zařvala: *FELIXI!! Počkej přece! Počkej na Anne Beu s Nilsem! Vždyť jdete stejným směrem!*

A od té doby to tak je.

Když jsme všichni tři, je to vlastně úplně v klidu. Dalo by se říct, že jsme se za posledních několik měsíců docela dobře poznali. Ale v okamžiku, kdy jsem pozorovala, jak mi Nilsův klávesový krunýř mizí z dohledu, se mi to úplně vypařilo z hlavy. K našim domům to bylo sedm minut. Když vás ale absolutně nenapadá, co říct, sedm minut se zdá jako pěkně dlouhá doba!

„Určitě nechceš se mnou domů?“ volala jsem za Nilsem. „Můžeme si uvařit kakao!“

„To zní dobře!“ poznamenal Felix. „Teda... ne že bych chtěl...“

„Jasně,“ řekla jsem. „Chápu, jak jsi to myslel.“

A taky že jsem to chápala. Felix by taky byl radši, kdyby s námi těch posledních sedm minut šel i Nils.

„Sorry, ale fakt musím domů!“ omlouval se Nils. „Tak čau zítra!“

Bylo mi jasné, že nemá smysl naléhat. Během naší zkoušky Nilsovi několikrát volala mamka. Tahle její fáze náboženských písní, ve které se teď nachází, je očividně ještě horší než astrologická fáze, ve které byla před Vánoce. V takových situacích pomáhá jedině to, že jí Nils uvaří čaj a dělá jí společnost do té doby, než jeho mamka usne.

„Tak asi abysme šli,“ prohlásil Felix a šoupavým krokem vyrazil směrem domů.

Posunula jsem si brýle o kousek výš.

„To je fakt,“ řekla jsem. „Nic jinýho nám ani nezbyvá, hahahaha!“

Jo.

Tohle jsem řekla.

Netuším, kde se to ve mně vzalo. A co teprve ten smích. Který mimochodem zněl právě tak falešně, jak si asi představujete. Rozléhal se v chladném zimním vzduchu, přehlušil naše kroky i projíždějící auta. Díkybohu že začalo znovu sněžit, takže Felix neviděl, jak moc jsem zrudla!

„To je fakt,“ řekl. „Tomu říkám pech!“

To od něj nebylo zrovna hezký. Ale to, co jsem řekla já, nebylo o moc lepší. Takže jsme si vlastně neměli co vyčítat.

„Už jen šest minut!“ zavýskla jsem.

„Skoro pět!“ zaradoval se Felix.

A pak se ke mně otočil a usmál se. Byl to opravdový úsměv, stejně jako ten můj. Jako bychom byli na stejné

vlně — shodovali jsme se na tom, že to je opruz, ale že se z nastalé situace pokusíme vytěžit to nejlepší.

A to jsme taky udělali.

Dalších pět minut jsme šli mlčky vedle sebe a usmívali se — občas každý zvlášť, ale většinou zároveň. Těsně předtím, než jsme došli domů, Felix poznamenal, že sněhulák v zahradě pana Sivertsena z domu číslo 19 se podobá jeho majiteli. A já jsem řekla, že to je pravda a že mu chybí jen chlupy v uších.

Když jsme se rozloučili, skoro jsem měla pocit, jako bychom byli kamarádi.

≡ POKUSNÍ KRÁLÍCI ≡

Následující den začal stejně jako každé pondělí. Synne, naše třídní učitelka, přišla do třídy s učebnicemi norštiny v podpaží a širokým úsměvem na tváři.

„Dobré ráno všem!“ zašvitořila. „Určitě už se nemůžete dočkat, až se dozvíte, kam pojedeme na školu v přírodě, že je to tak?“

Podívala jsem se na Nilse.

Nosní dírky mu pulzovaly.

Pořád ještě se bál, že si to rozmyslím a raději zůstanu doma. A abych pravdu řekla, já jsem se toho bála taky. Trochu mi pomáhalo, že se mamka s tatškou nabídli, že by pro mě přijeli, kdyby to bylo potřeba. Teta Mona mi navíc sestavila playlist pro případ, že bych nemohla usnout. Ale stejně jsem si pořád nepřipadala úplně připravená.

„Jak jsem řekla minulý týden,“ začala Synne, „pojedeme na hory. V tuhle dobu je tam docela zima, takže si nezapomeňte nabalit teplé oblečení, ano? A lyže, samozřejmě.“

„A co snowboard? Ten si vzít můžeme?“

Hlas Bjørna Ingeho zněl ze začátku normálně, ale pak přešel do pípnutí a nakonec se zlomil. Protože zrovna mutuje, člověk nikdy neví, jaký zvuk mu vyjde z pusy.

„Snowboard si můžete vzít taky,“ usmála se Synne. „A sjezdové lyže. Hned vedle areálu školy v přírodě je jeden pěkný svah.“

„Yes!“ vypískl Bjørn Inge.

Taky Nils se rozzářil.

Věděla jsem proč. Těšil se, že si bude moct vyzkoušet snowboard, který dostal od svého tatky, Pudlice a Ody k Vánocům. Ještě na něm nestál — jeho mamka přece jen není ten typ člověka, který by s ním o víkendech jezdil na hory. Počítala jsem ale s tím, že po prvním dni na tom bude stejně jako Bjørn Inge. Když tak válí na skejtu.

Nils s Odou se mimochodem rozhodli, že budou jen kamarádi, kdyby vás to náhodou zajímalo. Nebo přesněji řečeno nevlastní sourozenci. Jejich zamilovanost o Vánocích přešla do sourozenecké lásky. Což je vlastně asi dobře, když bydlí tak daleko od sebe. Ale vzájemný kontakt nijak neomezili. Mají k sobě hrozně blízko, skoro jako moje mamka s tetou Monou. Píší si několikrát týdně. „Nějaké další otázky?“ zeptala se Synne.

Cítila jsem, jak se mi v žaludku převaluje snídaneč. Rozinky, oříšky a ovesné vločky vířily v mléce sem a tam, nahoru a dolů, narážely mi do stěn žaludku a způsobovaly nevolnost. Nebylo to tím, že bych nesnášela hory. Nebo lyžování. Šlo o to, že...

„Proč vlastně nejedeme do Solviky? Já už jsem na to byla tak nějak připravená... Proč musíme jet někam jinam?“

Tyhle otázky jsem položila já.

Ne že bych najednou začala v hodinách mluvit. Ale poslední dobou se občas přihlásím, a dokonce jsem nedávno dokázala promluvit před celou třídou a ani jsem se nečervenala. Nebo jsem spíš aspoň nezrudla jako rajče.

„To je dobrá otázka, Anne Beo,“ řekla Synne. „A jak vidím, tak nejsi jediná, koho to zajímá. Byla to přece jen tradice, že sedmá třída jezdila v květnu do Solviky. Ale občas není na škodu tradici porušit. Letos jsme si řekli, že je načase vyzkoušet něco nového. A i když letos přijdete o koupání, tak vám slibuju, že...“

„COŽE? CHCETE SNAD ŘÍCT, ŽE TAM NEJSOU LÁZNĚ?!“

Tohle jsem já nebyla.

„Ve vysokohorských hotelech přece lázně bývají!“ ječela Thea. „S plaveckým bazénem! Nebo aspoň v tom hotelu, kam jezdím o zimních prázdninách já, lázně jsou!!“

„Jenže my nejedeme do vysokohorského hotelu,“ namítla Synne. „My jedeme na školu v přírodě. Ale mám pro tebe jednu dobrou zprávu, Theo. Aspoň nebudeš muset chodit na latrínu.“

„Cože? Oni tam snad mají *latrínu*?!“

„Ano. Ale i normální záchody.“

„To je jedno! Už jen ta *představa*, že hned vedle stojí *latrína*... FÚÚÚÚJ!!“

Synne zahrnala povzdech.

„Uvidíš, že to přežiješ,“ řekla. „Ještě než prozradím, kam pojedeme, musím vám říct jednu věc. Na školu v přírodě s námi pojedou ještě jedna sedmá třída z jiné školy.“

Takže jestli chcete být na pokoji se třemi holkami nebo se třemi kluky, které znáte, tak mi to musíte po hodině nahlásit. Do pokojů vás rozdělí organizátoři, ale budou při tom přihlížet k vašim přáním.“

Snídaně se mi v žaludku převrátila.

Musíme to nahlásit už teď? Ale vždyť já jsem se ještě s nikým nedomluvila!

Když jsem se otočila na Mari, mléko mi závratnou rychlostí stoupalo do krku.

Co když se na mě nepodívá! Co když se s Ylvou-Merete shodly na tom, že bydlet na pokoji se mnou a s Celine by byla otrava, protože Celine potřebuje pomáhat s invalidním vozíkem a já zase moc blbě vidím? Co když budu muset bydlet na pokoji se třemi holkami z jiné školy? Nebo ještě hůř: s Theou, Ronjou a Širin?!

„Psssst! Anne Beo!“

Ani jsem nezaregistrovala, že jsem zavřela oči. Ale bylo to tak. Protože když jsem je otevřela, dívala jsem se přímo do Mariných hnědých očí.

„Ty, já, Ylva-Merete a Celine, že jo?“ zašeptala.

Dokázala jsem jen přikývnout. Bála jsem se, že bych otevřela pusou, samou úlevou by se mi zlomil hlas.

„Tak fajn, jste připravení dozvědět se, kam pojedeme?“

Synne přejela třídu napjatým pohledem.

Všichni, na které jsem dohlédla, stejně napjatě kývali.

Já taky.

„Společně se všemi učiteli, kteří pojedou s námi, to znamená s Oddem, Pákou a Bodil, jsme přesvědčení, že tahle škola v přírodě se pro vás *perfektně* hodí!“ prohlásila

Synne a otočila se k tabuli. „Pokud to bude příliš náročné, uvidíme, jak to uděláme za rok. Jestli to znovu zkusíme s třídou pod vámi, nebo jestli zase pojedeme do Solviky. Vy jste vlastně takoví pokusní králíci.“

Pohlédla jsem na Nilse.

On mi to oplatil stejně šokovaným pohledem.

Příliš náročné?

Pokusní králíci?!

„Takže letos pojedeme sem,“ usmála se Synne a ustoupila o krok stranou. „Zajímavé, že?“

Z černé tabule na nás velkými bílými písmeny křičelo jméno naší školy v přírodě.

BOOTCAMP BAKKEMO!